

deres Indtægter rammes helt og holdent, medens andre Indtægter lettere unddrage sig Skatten. Ser jeg Forholdet fra en Verden, hvor det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) tidligere har bevæget sig ligesom jeg, kan det dog neppe være ham ubekendt, at det ganske vist er rigtigt nok, at Embedsmænd blive beskattede efter deres fulde officielle Indtægt, efter deres Gage. Men for alt, hvad de have ud derover, slippe de saare let ganske fri. Det har vakt min Opmærksomhed, at endogsaa kommunale Embedsmænd, Folk, om hvilke det vides, at de have ret gode Biindtægter, ikke ere komne til at svare kommunal Indtægtsskat af disse, medens de ikkun staa for den forholdsvis ringe Aarsindtægt, som deres Gage udgør. Jeg nævner det kun, fordi det er en af de Ting, der hyppigst og stærkest anføres mod Lovforslagets Indkomstskat.

Altsaa, fra en Statsrepræsentants Standpunkt kan jeg ikke andet end have Sympati med Lovene, og de Fordele, Lovene byde, ere saa store, at jeg ubetinget stemmer for dem. Ser jeg derimod Sagen særlig ud fra de materielle Interesser, jeg kunde anse for særlig sat til at repræsentere som Repræsentant for Hovedstaden, stiller det sig klart for mig, at de københavnske Borgere som Helhed ville komme til at betale mere i Skat til Staten end tidligere. Nu, det har jeg baaret med Sindsro. En Opgørelse af den københavnske Indtægtsfordeling vil vise, at det er et forholdsvis mindre Antal af Borgere, som ville blive belastede i nogen betydeligere Grad.

Jeg og andre med mig have søgt Trøst for denne Merbelastning derigennem, at det ved disse Love blev muligt at bringe Orden i Københavns egne finansielle Forhold, som i en meget lang Aarrække have trængt til en gennemgribende Reform. Det vilde have været forbundet med ringe Vanskeligheder at gøre dette gennem den forestaaende Lovgivning. Vi ere blevne skuffede paa dette Punkt. Jeg beklager det særdeles meget, men jeg anklager ingen. Jeg anklager ikke Flertallet, hverken i Udvalget eller Folketinget, fordi det er saare vel bekendt, at der ingenlunde, hverken i Udvalget eller i Tinget, har været nogen Modstand mod at imødekomme Københavns Kommunalbestyrelse i saa Henseende. Jeg anklager heller ikke Regeringen, det er der kun ringe Grund til. Jeg anerkender, at Regeringen har været bunden ved en Fortid. Paa Grund af den Kontinuitet, der har været i Skattelovens

Behandling lige fra de Reedtz-Thottske Loves Fremkomst i 1896—97 indtil nu, har man stadig lidt under de Grundmangler, disse Love have haft fra først af, navnlig den, at man ikke har haft tilstrækkeligt Blik for, at man ikke kunde naa til en gennemgribende Reform af Statsbeskatningen uden samtidig at gaa til den tilsvarende, lige saa gennemgribende Reform af den kommunale Beskatning. Jeg har tilladt mig, enkelt Medlem som jeg var, fra den første Dag, jeg har haft Sæde her i Tinget, at henlede Opmærksomheden derpaa. Jeg gjorde det i den første Rigsdagssamling, jeg var her i Tinget, i 1898—99, da jeg raadede til Imødekommen mod Landstingets Ønsker om at faa visse Sider af den kommunale Beskatning dragne med ind under Overvejelserne. Jeg blev ret ublidt modtaget af vor daværende Ordfører, den nuværende højtærede Justitsminister, det viste sig alligevel, at det var mig, som fik Ret, da vi kom til en virkelig alvorlig, selvstændig Overvejelse af Spørgsmaalene i Skattekommissionen, saa man, at en Ordning af de kommunale Beskatningsforhold var nødvendig samtidig med Ordningen af Statsbeskatningen. Der er herigennem skabt noget, som er nogenlunde fyldstgørende for alle Kommuner i Landet — for alle undtagen København. Vi ere de eneste, der staa som Askepot i saa Henseende. Men jeg erkender, at der ved den københavnske Skattelovgivning er Forhold, som gøre, at man ogsaa havde maattet tage den op principielt, saaledes som man nu ikke har villet det.

Hvorvidt der ved Siden heraf har været andre Motiver, om der har været til Stede en vis Uvillie, en vis Mistænksomhed mod Hovedstaden, det skal jeg ikke komme ind paa at undersøge. Skulde det være Tilfældet, vilde vi jo dele Skæbne med omtrent alle Hovedstadskommuner hele Verden over. Hvad enten Flertallet i disse Kommuner er konservativt eller radikalt, ville de ligesom være for store Hoveder paa Statslegemet og blive betragtede med en vis Uvillie, med en vis Mistænksomhed. Det gælder lige saa fuldt Københavns tidligere konservative Kommunalbestyrelse, som det gælder Londons radikale, som det gælder Berlins rosafarvede moderat-liberale Bestyrelse eller Parises nuværende nationalistiske. Overalt er der en vis Spænding mellem Statsmagten, mellem Parlamentet og Municipalraadet i Hovedstaden. Det er en Skæbne, man maa bære, og hvis det har gjort sig gældende i denne Sag, maatte jeg ogsaa tage det med Sindsro. Men jeg kan